

v Německu, a pro přečin podle § 17 odst. druhý zák. na ochr. rep. Zemský trestní soud v Praze je toho názoru, že právoplatným usnesením o vyloučení pomíjí původní soudní příslušnost, ať již z jakéhokoli důvodu založená, a že otázka předstížení při řešení otázky příští příslušnosti nemůže přicházeti vůbec v úvahu. Při sběhnutí se dvou trestných činů, spáchaných jednak v cizině, jednak v tuzemsku, rozhoduje prý příslušnost soudu, příslušného pro trestný čin, spáchaný v tuzemsku. Přečin podle § 17 odst. druhý zák. na ochr. rep, byl prý pak podle trestního oznámení spáchán v Olomouci; je prý proto tento soud podle § 51 tr. ř. příslušným k projednání onoho přečinu, a pro zločin zpronevěry spáchaný v Mannheimu jest prý jeho příslušnost opodstatněna podle § 56 tr. ř. Než stanovisko zemského trestního soudu v Praze neodpovídá zákonu. Podle § 51 tr. ř. jest soud spáchaného skutku sice soudem zpravidla příslušným. Leč toto pravidlo pozbývá platnosti, jde-li o spojitě trestní věci ve smyslu prvního odstavce § 56 tr. ř. Neboť z takové spojitosti, ať je způsobu kteréhokoli a ať vznikla jakkoli, vzchází vždy ten účinek, že o všech spojitých věcech má zpravidla provedeno býti jediné společné řízení při témže trestním soudě, jímž podle velícího předpisu druhého odstavce § 56 tr. ř., až na dvě výjimky tam uvedené, jest soud, jenž předstihl ostatní soudy, jež by přicházely v úvahu. Jde-li tudíž o věci, které by o sobě náležely k příslušnosti různých soudů trestních, nastává pro jednotné řízení zvláštní důvod příslušnosti a ze všech soudů, jež by jinak přicházely v počet, stává se příslušným pouze ten, jenž předstihl ostatní. Příslušnost podle druhého odst. § 56 tr. ř. není pouze podpůrnou, nýbrž pro dotyčné případy výjimečně předepsanou, nepomíjí ani tehdy, pomine-li důvod spojitosti, naopak trvá i potom dále (sb. n. s. čís. 594) a může proto tím méně pominouti, když přes vyloučení ze společného řízení zůstala tu i na dále ještě spojitost věcí. Vylučující usnesení samo o sobě nemění proto nic na příslušnosti soudu podle předpisu § 56 tr. ř. jednou založené a zůstal tedy zemský trestní soud v Praze, ježto předstihl, příslušným i pro věc vyloučenou. Tomu není na závalu ustanovení § 58 tr. ř., poněvadž příslušnost krajského soudu v Olomouci v příčině přečinu podle § 17 odst. druhý zákona na ochranu republiky není ničím doložena.

Čís. 3220.

Jde-li o přestupek podle § 491 tr. zák., jest stíhání jeho vyhrazeno pouze obžalobě soukromé, třebaž se urážka týkala veřejného úředníka co do činů jeho povolání (čl. V zákona ze 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863).

Šestinedělní lhůta § 530 tr. zák. netýká se činu stíhatelného z úřadu veřejnou obžalobou.

Skončilo-li trestní řízení o trestném činu, stíhaném z úřadu k oznámení uraženého úřadu, osvobozujícím rozsudkem, nelze uložit náklady trestního řízení úřadu, jenž učinil trestní oznámení.

Amnestie presidenta republiky ze dne 2. června 1927 nevztahuje se na případ, byl-li vedle veřejné obžaloby vznesen i soukromožalobní nárok, třebaš jen in eventum.

(Rozh. ze dne 12. července 1928, Zm I 180/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: 1. Rozsudkem okresního soudu v Říčanech ze dne 10. února 1927, pokud jím byl čin, pro který byl obžalovaný odsouzen, kvalifikován jako přešupek podle čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, stíhatelný z povinnosti úřadu a pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přešupek podle § 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 spáchaný obsahem dopisu zaslaného dne 17. srpna 1926 místopředsedovi okresní zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř. (část II. rozsudkového výroku), dále 2. usnesením okresního soudu v Říčanech ze dne 10. února 1927, jímž bylo správní komisi zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř. podle § 390 tr. ř. uloženo nahraditi obžalovanému na útratách právního zastoupení 122 Kč, 3. usnesením téhož soudu ze dne 4. listopadu 1927, jímž bylo ve smyslu rozhodnutí presidenta republiky ze dne 2. června 1927 zastaveno další řízení proti obžalovanému jak v trestní věci zahájené k návrhu J. V. F-a, tak i v trestní věci zahájené k oznámení správní komise zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř. a 4. rozhodnutím zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přešupky ze dne 27. prosince 1927 ve výroku potvrzujícím usnesení okresního soudu v Říčanech ze dne 10. února 1927 byl porušen zákon k 1. v ustanovení čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 a v ustanovení § 530 tr. zák. a čl. V. (odst. první) zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, k 2. v ustanovení § 390 tr. ř., k 3. v ustanoveních § 2 tr. ř. posl. odst., pokud se týče čl. I. čís. 1 zákona ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920 ve spojení s nařízením presidenta republiky ze dne 2. června 1927 a v ustanovení třetího odstavce čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, k 4. v ustanoveních zákona pod bodem 3. uvedených.

D ů v o d y:

Dne 2. září 1926 podal Josef F., správce zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř. u okresního soudu v Říčanech na obžalovaného trestní oznámení pro přešupek proti bezpečnosti cti, spáchaný dopisem ze dne 19. července 1926, řízeným na správní komisi zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř., kamž dne 23. července 1926 došel. V tomto trestním oznámení navrhuje Josef F., by soud po případě, kdyby nebyl v pozastavených výrocích spatřován delikt oficiosní, jednáno bylo o tomto oznámení jako o obžalobě soukromé. Toto trestní oznámení bylo dáno

soudem zmocněnci státního zastupitelství k návrhu a dne 4. září 1926 bylo navrženo použití zákona. Dne 9. listopadu 1926 podala správní komise zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř. u okresního soudu v Říčanech na obžalovaného trestní oznámení pro urážku na cti, spáchanou dopisem ze dne 17. srpna 1926, který dne 24. srpna 1926 nemocenské pojišťovně došel. Také v tomto případě navrhl zmocněnec státního zastupitelství dne 11. listopadu 1926 použití zákona. Tato trestní věc byla usnesením ze dne 23. ledna 1927 podle § 56 tr. ř. spojena s onou trestní věcí. Dne 10. února 1927 vynesl okresní soud v Říčanech rozsudek, týkající se obou těchto případů. Tímto rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, spáchaným na soukromém obžalobci Josefu F-ovi, a sprostěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák. a čl. V. zákona čís. 8 ř. zák. z roku 1863, spáchaný na správní komisi zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř. V důvodech k sprostění obviněného podle § 259 čís. 3 tr. ř. uvádí soud, že obviněný byl sprostěn proto, že tu »jde pouze o obžalobu pro přestupek podle § 491 tr. zák. ve spojení s čl. V.«, že tudíž tu platí šestinedělní lhůta promlčecí, a že tedy trestný čin, ježto obžaloba byla podána teprve 77. dne od dojití dopisu do kanceláře správní komise, jest promlčen. Téhož dne (10. února 1927) vydal okresní soud zvláštní usnesení, jímž byla správní komisi zemědělské nemocenské pojišťovny jako soukromé obžalobkyni uložena náhrada útrat 122 Kč podle § 390 tr. ř. Z rozsudku ohlásili obviněný i veřejný obžalobce včas odvolání, obviněný odvolání také včas provedl. Avšak také okresní zemědělská nemocenská pojišťovna ohlásila a provedla včas odvolání z rozsudku, a v provedení odvolání napadla stížností také usnesení ze dne 10. února 1927. Odvolání bylo později vzato zpět, na stížnosti však stěžovatelka setrvala. Podotknouti jest, že toto usnesení bylo správní komisi podle zpátečního lístku doručeno dne 6. dubna 1927, stížnost do tohoto usnesení soudu však došla teprve dne 13. dubna 1927. Zemským trestním soudem v Praze jako soudem odvolacím pro přestupky byly spisy dne 24. června 1927 vráceny okresnímu soudu v Říčanech k dalšímu opatření vzhledem k rozhodnutí presidenta republiky ze dne 2. června 1927. Zmocněnec státního zastupitelství vyjádřil se prohlášením ze dne 20. července 1927 proti použití této amnestie. Přes to vydal okresní soud v Říčanech dne 4. listopadu 1927 toto usnesení: »1. trestní řízení, pokud bylo zahájeno k návrhu J. V. F-a a v němž byl vynesen odsuzující rozsudek ze dne 10. února 1927 se ve smyslu rozhodnutí presidenta republiky ze dne 2. června 1927 odst. II. čís. 1 zastavuje a rozsudek následkem odvolání obžalovaného do výroku o vině dosud právní moci nenabyvši se zrušuje. Tím se stává odvolání obžalovaného bezpředmětným; 2. trestní řízení, pokud bylo zahájeno k návrhu správní komise zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř. a v němž byl vynesen rozsudek sprostňující, se rovněž ve smyslu rozhodnutí presidenta republiky ze dne 2. června 1927 odst. II. čís. 1 zastavuje a rozsudek následkem odvolání veřejného obžalobce do výroku o vině

dosud právní moci nenabyvší, jakož i usnesení ze dne 10. února 1927 ohledně útrat následkem stížnosti správní komise zemědělské nemocenské pojišťovny v Říčanech dosud nepravoplatné se zrušují. Tím stávají se odvolání veřejného obžalobce do rozsudku sprostředkujícího a stížnost správní komise zemědělské nemocenské pojišťovny do usnesení o útratách bezpředmětnými.« Usnesení to jest odůvodněno v podstatě tím, že jde o dva přestupky, stíhané obžalobou veřejnou, že otázka, zda trestný čin stíhaný k obžalobě J. V. F-a byl správně podřaděn pod ustanovení § 491 tr. zák. a čl. V. zák. ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, jest nerozhodná, poněvadž rozhodnutí presidenta republiky v té příčině nerozeznává, nařizujíc, by trestní řízení pro přestupky proti cti, pokud se stíhají na obžalobu veřejnou (§§ 487—491 a 496 tr. zák. a čl. V. uv. zák.), spáchané do dne tohoto rozhodnutí, nebylo před občanskými soudy zaváděno, a bylo-li zavedeno, by bylo zastaveno, a posléze že v tomto případě byla urážka J. V. F-a stíhána veřejným obžalobcem a proto nelze stanovisko to v první stolici již měniti. Toto usnesení okresního soudu bylo sděleno dne 9. listopadu 1927 zmocněnci státního zastupitelství, který téhož dne do něho ohlásil stížnost. Zemský trestní soud v Praze jako soud odvolací pro přestupky rozhodnutím ze dne 27. prosince 1927 potvrdil usnesení okresního soudu v Říčanech ze dne 4. listopadu 1927 ve výroku, že se trestní řízení proti obžalovanému ve smyslu rozhodnutí presidenta republiky ze dne 2. června 1927, odst. II. čís. 1 zastavuje, vyloučil však z něho výrok, že se řečený nepravoplatný rozsudek jakož i usnesení téhož soudu ze dne 10. února 1927 ohledně útrat zrušují. V odůvodnění odvolává se rozhodnutí odvolacího soudu co do potvrzující části na důvody v napadeném usnesení prvního soudu uvedené. Pokud se týče stížnosti správní komise do usnesení okresního soudu ze dne 10. února 1927 a co do útrat bylo zemským trestním soudem v Praze dne 27. prosince 1927 rozhodnuto, že se tato stížnost jako opožděná zamítá.

Usnesením okresního soudu v Říčanech jakož i rozhodnutím odvolacího soudu byl porušen zákon v několika směrech. 1. Zřejmě pochybená jest v rozsudku okresního soudu v odsuzující části kvalifikace činu obžalovanému za vinu kladeného za přestupek podle čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, stíhatelný z povinnosti úřadu. Podle jasného doslovu třetího odstavce tohoto zákona může státní zastupce v zájmu veřejném podati obžalobu, pokud útok směřoval proti některému veřejnému úředníku nebo služebníku, jen tehdy, jde-li o přečin proti bezpečnosti cti, jenž se trestá podle § 493 tr. zák. (pokud se týče § 766 voj. tr. zák.). Tu však nejde o přečin, nýbrž toliko o přestupek proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák., a třebaže se tedy urážka týkala veřejného úředníka co do činů jeho povolání, zakládá trestný čin rozsudkem zjištěný toliko skutkovou povahu přestupku podle § 491 tr. zák., jehož stíhání jest vyhrazeno obžalobě soukromé, a nikoli také podle čl. V. zákona ze 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863. Výrokem, uznávajícím obžalovaného vinným i podle čl. V. tohoto zákona, porušen byl zákon v ustanovení právě uvedeného zákona. II. Také výrok

téhož rozsudku, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupek podle § 491 tr. zák. a čl. V. zák. ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 spáchaný obsahem dopisu, zaslaného dne 17. srpna 1926 místopředsedovi okresní zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř. (část II. rozsudkového výroku) spočívá na právně mylném výkladu zákona. Rozsudek sice zjišťuje, že útok na čest v dopisu obžalovaného směřoval proti správní komisi okresní zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř., a kvalifikuje čin ten správně jako přestupek podle § 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, sprostňuje však obžalovaného z důvodu, že nebyla zachována šestinedělní lhůta § 530 tr. zák. — jak rozsudek praví: — »pro promlčení přestupků proti bezpečnosti cti stanovená«. Rozsudek přehlíží, že podle úvodní věty § 530 tr. zák. platí lhůta šestinedělní tu stanovená toliko pro případy, kde soud může trestný přečin nebo přestupek stíhati jen k žádosti osoby zúčastněné, a toliko pro toho, kdo po zákonu tu žádost (roz. za trestní stíhání) smí učiniti. Toto ustanovení se tedy týká obžaloby a obžalobce soukromého (srov. § 2 odst. druhý tr. ř.), a činu stíhatelného na obžalobu (žádost) soukromou, nikoli však činu stíhatelného z moci úřední obžalobou veřejnou. Přečiny a přestupky proti bezpečnosti cti podle §§ 487 až 491 a 496 tr. zák., jichž se někdo dopustí proti veřejnému úřadu, stíhají se podle výslovného ustanovení čl. V. (odst. první) zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 z povinnosti úřadu. Jde tu tedy o delikt oficiosní, při němž preklusivní lhůta § 530 tr. zák. neplatí. Byl tedy výrokem rozsudku, jenž sprostňuje obžalovaného (v odst. II. rozsudkového výroku) z obžaloby z důvodu, že nebyla zachována šestinedělní lhůta § 530 tr. zák. k podání návrhu na stíhání, porušen zákon v ustanovení § 530 tr. zák. a čl. V. (odst. první) zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863. 3. Důsledkem nesprávného právního názoru pod 2. uvedeného, že šlo o trestný čin stíhatelný k obžalobě soukromé, jest usnesení okresního soudu ze dne 10. února 1927, jímž bylo správní komisi zemědělské nemocenské pojišťovny v Ř. podle § 390 tr. ř. uloženo nahraditi obžalovanému na útratách právního zastoupení 122 Kč. Povinnost nahraditi útraty trestního řízení v případě osvobozujícího rozsudku stíhá podle § 390 tr. ř. toliko soukromého obžalobce, na jehož žádost bylo trestní řízení zavedeno, nebo soukromého účastníka, k jehož návrhu podle § 48 tr. ř. bylo zahájeno trestní řízení. V souzeném případě však, jak uvedeno, jde o delikt stíhaný z moci úřední, třebaže k oznámení uraženého úřadu, a jest proto uložení náhrady útrat trestního řízení, jichž částí jsou útraty právního zastoupení (přesněji řečeno obhajování) obžalovaného, úřadu, jenž trestní oznámení učinil, nezákonné, porušující zákon v ustanovení § 390 tr. ř., nehledíc vůbec ani k tomu, že podle toho, co pod 2. řečeno, byl osvobozujícím výrokem porušen zákon. 4. Usnesením okresního soudu v Říčanech ze dne 4. listopadu 1927, jímž bylo ve smyslu rozhodnutí presidenta republiky ze dne 2. června 1927 zastaveno další řízení proti obžalovanému jak v trestní věci, zahájené k návrhu J. V. F-a, tak i v trestní věci zahájené k oznámení správní komise zemědělské nemocenské poji-

šřovny v Ř., byl porušen zákon v ustanovení § 2 tr. ř. posl. odst. (pokud se týče čl. 1 č. 1 zák. z 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920) ve spojení s nařízením presidenta republiky ze dne 2. června 1927. Toto nařízení ustanovuje v odst. II. čís. 1, by trestní řízení pro přečiny a přešupky proti cti, pokud se stíhají obžalobou veřejnou (§§ 487 až 491 a 496 tr. zák. a čl. V. zák. ze 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863) spáchané do dne tohoto rozhodnutí, nebylo před občanskými soudy zaváděno, a bylo-li zavedeno, by bylo zastaveno. Lze ponechat stranou otázku, zda slova »pokud se stíhají obžalobou veřejnou« znamenají, že pro zastavení řízení ve smyslu onoho rozhodnutí rozhoduje právní stav či stav skutečný, poněvadž i v tomto případě nejsou tu dány předpoklady amnestie. Vedle obžaloby veřejné byl tu totiž i soukromožalobní návrh. Šlo tedy o skutek, který se stíhá obžalobou soukromou, byť i dočtený návrh byl učiněn toliko in eventum, a nezáleží na tom, že trestný čin, jehož stíhání bylo navrženo, byl rozsudkem okresního soudu kvalifikován jako přešupek podle § 491 tr. zák. a čl. V. uvedeného zákona, nehledíc k tomu, že tato kvalifikace ani nedopadá, přičic se jasnému ustanovení třetího odstavce čl. V. uvedeného zákona, jak bylo pod 1. dovozeno. Právo soukromého obžalobce nebylo konsumováno tím, že nepodal, jak na to odvolací soud poukazuje, odvolání, které ostatně proti rozsudku odsuzujícímu podle předpisu § 465 tr. ř. ani podati nemohl. Důsledkem toho nemohl okresní soud ve smyslu rozhodnutí presidenta republiky zastaviti další řízení a, učiniv tak přes to, porušil tím zákon v ustanoveních shora zmíněných. Avšak také zastavení dalšího řízení v příčině trestného činu, jehož se týká sprostřující část rozsudku okresního soudu v Řičanech ze dne 10. února 1927, porušuje zákon v těchže ustanoveních. Tento trestný čin se ovšem podle zákona stíhá na obžalobu veřejnou, neboť zakládá skutkovou podstatu přešupku podle § 491 tr. zák. a čl. V. (odst. první) zák. ze 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863. Podle ustanovení odst. IV. čís. 1. nařízení presidenta republiky ze dne 2. června 1927 nesmí býti použito ustanovení čl. I. téhož nařízení na osoby, stíhané kromě některého trestného činu tam uvedeného také pro jiný čin tam neuvedený. V souzeném případě jest obžalovaný stíhán kromě pro urážku na cti, spáchanou na správní komisi zemědělské nemocenské pojišřovny — jenž by sám o sobě spadal pod ustanovení čl. I. nařízení presidenta republiky — také pro urážku na cti, spáchanou na J. V. F-ovi, kterýžto čin, jsa vyhrazen — podle toho co uvedeno — stíhání obžalobou soukromou a jí též stíhán, nespadá pod ustanovení čl. I. aboličního nařízení. Poněvadž se tu tedy sbíhá čin, jenž by sám o sobě byl účasten abolicе, s činem, na který se abolicе nevztahuje, nemůže býti aboličního ustanovení čl. I. užito ani na první čin, jak to výslovně odst. IV. čís. 1 aboličního nařízení ustanovuje. 5. Rozhodnutí zemského soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přešupky ze dne 27. prosince 1927 potvrzuje usnesení okresního soudu v Řičanech v bodech pod čís. 4 zmíněných a vztahuje se v odůvodnění svém na důvody v usnesení soudu první stolice uvedené. Porušuje tedy toto rozhodnutí zákon, stejně jako usnesení jím potvrzené, v ustanoveních zákona pod 4

uvedených. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury ve smyslu § 33 tr. ř.*vyhověti a podle § 292 a 479 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 3221.

Sborový soud první stolice jako soud odvolací rozhoduje s konečnou platností o útratách trestního řízení i tehdy, jde-li o útraty řízení odvolacího. Lhostejno, zda odvolací soud rozhodnutí prvního soudu potvrdil či zda je změnil.

Zástupce stran z povolání nemůže žádati náhradu za osobní vedení vlastní trestní věci ani jako obžalobce ani jako obžalovaný.

(Rozh. ze dne 12. července 1928, Zm I 234/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu pro přestupky v Praze ze dne 2. prosince 1927, jímž bylo v trestní věci proti obžalovanému pro urážku na cti podle § 390 tr. ř. uloženo soukromému obžalobci, by nahradil obžalovanému náklady jeho právního zastoupení v řízení před soudem první stolice částkou 321 Kč a rozhodnutím zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 24. ledna 1928, usnesení to potvrzujícím, jakož i usnesením téhož soudu ze dne 14. listopadu 1927, jímž bylo podle § 390 tr. ř. soukromému obžalobci uloženo, by nahradil obžalovanému náklady právního zastoupení správněji vlastní obhajoby v řízení před soudem odvolacím částkou 140 Kč byl porušen zákon v ustanoveních §§ 381 odst. čtvrtý, 390, 399 tr. ř. Pokud zmateční stížnost generální prokuratury navrhla, by dále bylo uznáno, že usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 3. ledna 1928, jímž v téže trestní věci byla stížnost soukromého obžalobce do usnesení zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 14. listopadu 1927 co do výroku o náhradě útrat právního zastoupení jako nepřipustná odmítnuta, byl porušen zákon v ustanovení § 392 pokud se týče 447 tr. ř., nebylo jí vyhověno.

D ů v o d y:

V trestní věci soukromého obžalobce proti obžalovanému pro urážku na cti byl obžalovaný rozsudkem okresního soudu pro přestupky v Praze ze dne 10. září 1927 sprostěn z obžaloby podle § 259 čís. 3 tr. ř. Soukromý obžalobce podal do sprostňujícího rozsudku odvolání co do viny. Zemský trestní soud v Praze jako soud odvolací pro přestupky rozsudkem ze dne 14. listopadu 1927 zamítl odvolání soukromého obžalobce do viny podle § 474 tr. ř. a napadený rozsudek potvrdil v celém roz-